

מרובה פרק שביעי בנא קמא

עין משפט
גב מצוה

צה א מיי פ"ט מהל'
עדות הלכה כ:

הגהות הב"ח
(ה) גמ' ודקא חסדינו
ואומיניו :

[ד"ס איכא]

גליון הש"ס
רש"י ד"ס ח' דמחתי
כו' יום שני סוהוקסה לי
הא כזב לא צ"ע שלומי
דכי העידו הוה בלחמ
מיני וזכו ככלל מה
דמשי אלף דחקמי
אקדמי ומכ"ס רש"י ד"ס
דחקמי דכל שקדוס
צנחא כח חסיה להעיד
עבדא מעשה סג"י ויולי
לכ"י לפכ"ס דמחתי
שאר שיעור
נעשה מעשה וצ"ע :

דכפריקין לעיל בחד דמפקי ליה לחירות דמי עין צבי לשלומי ליה ויכולין לומר לעובדו בלחמ כדאמר צ"ב היו בודקין (סנהדרין מהל') דיכולין לומר לאוסרה על בעלה בלחמ וי"ל דלמאי דמוקי לה הסאה במיפק והזמק מסקינן דחייבי כשעמד כבר בדיון ומסתמא כבר נהפדסם הדבר שילא העבד לחירות והרב

בעלמו מודה דקתני שהרב אומר כך שעמד בדיון וכל עיקר שבחין לדיון עכשיו לפי שהעבד חובב דמי עיט ומזמין את הרב לדיון ורבו מודה לו דמי שינו לכך כי אתו סהדי לא אתו אלף לגרע כמו של עבד שאס' יבאו עדים על דמי עיט לא יהיה ממש בדבריהם ויודעים הם שיבאו עדים אלף ומעיקרא לא הוה ידעינן דמייבי כשעמד בדיון אפי' הרב מודה כמה פעמים לרדך העבד לעדים המודה בקנס פטור משום הכי פריך שפיר בחד דמפקי ליה לחירות כו' וה"ל למה דחק צ"בי לאוקמי לסיפא במיפק והזמק כיון דכעמד בדיון מוקמינן לה יאמר שהעבד חובב דמי עיט והרב מודה לו דמי שינו והביא עבד עדים הפיל את שיטו וסימא את עיטו וצ"ל עדים והזמין וי"ל דודאי ה"ל כך שיהא חס מיפק הוה ע"י הודאת הרב כמו על פי עדים אלף אורחא דמילתא נקט שאין רגילות הרב להודות כלל אלף כשם עדים בדבר :

דאבתי גברא לא מחייב . ח"ן הטעם משום דחי הוה צבי הוה חס' לכו"ד ומודה ומיפטר דאפי' לשמואל דלחמ לקמן (דף ע"ה) מודה בקנס ומח"ל בלו עדים חייב הבא כיון דלא עמד בדיון אלף תשיבין לגברא כב טובא לעיני קנס כדפרישית בסוף המניח (לעיל לג' וסא: ד"ה איכא) בשמעתין דהוולט האור : **ונמצאו** זוממים קמאי . בחד סיפא הולך לומר שהעדים שהזכור צבריהם שהזמין הם היו ראשונים משום דלרדך לומר דפסקין לדינא אשומייהו דחין העדים זוממים משלמים עד שיגמר הדיון על פיהם ואם לא שבחו תחילה לא ה"מ למפק דלא אשומייהו אלף ברישא אפי' שבחו לסוף פסקין דינא אשומייהו : **עבד** כל דהו מימר חס' לתמוה אמאי קאמר כל דהו דלגמרי בחין לסושיה : הוה

מדסיפא . בשתי כיתות להכי חלי רישא כסופא דרישא לא ינחא לן לאוקמה בשתי כיתות אלף צ"ב משום דקלתי "שהרי הרב אומר כן וחי דלא אחרי כח אחריתי מקמי דידעו וחמרו איפכא לא הוה ינחא ליה צ"בי דמפקי ליה לעבד לחירות אלף מדסיפא מיתוקמא

בשתי כיתות וע"כ צמיפק והזמק מוקמינן ליה הלכך רישא נמי חוקי צמיפק והזמק : **שהרי העבד אומר** . דניחא ליה דמפקי ליה לחירות ויהיב לב דמי עין : **בפראי** . חוקן שמוזמין : **אילימא דלא קמודי** . הכך בפראי צבאלא דעבד כלל אלף דקאמרי עמנו הייתם ותו לא מירי : **כוליה עבד** . צבי קמאי לשלומי : **ואפכינו** . והאנו ליה לרב לפוטרו מדמי עין שכן מרובין מדמי עין ומייהו עבד נפיק לחירות : **ואומיניו** . והכא ליכא למימר כדאמר רבא ברישא דלחתי כח אחריתי מקמי דידעו וחמרו איפכא סימא את הפיל את שני וחדי את שני דח' אתו בלחמתי ברישא והרב אמרי הפיל את שני וסימא את שני כיון דלא אשומייהו פסקין ליה אלף בראשונים שמוקדים את הרב לדמי עין שישנו בכלל דמי עין של אחרונים הפילו נמלחו זוממין חלו האחרונים לא הוה מחייבו דחין עדים זוממים מתחייבים עד שיגמר הדיון על פיהם הלכך הך סיפא מוכחא לפוס ריהטא בשתי כיתות ומיפק והזמק : **ובפרי דמי** . בין רישא ובין סיפא כיון דהסאה מוקמת לה במיפק והזמק ובשתי כיתות עדים הכי דמי : **חי דמאמרי אטורי בני כפראי** . כגון דמאמרי קמאי יום ראשון הוה מעשה וחלו בפראי ואמרי יום שני הוה מעשה וליכא סהדי : **אפי' כוליה עבד בני לשלומי לרב** . דכי מחייבי ליה מיום ראשון להוציא עבדו לחירות אכתי לא הוה צב חיובא דהא ביום שני הוה מעשה ואכתי כוליה עבד צבי לשלומי לרב דכי אתו לאסודי לחיובי לרב אכתי לאו צב חיובא הוה : **דמקמי אקדמי בני כפראי** . שהם מודים דקודם צבאלת כח ראשונה להעיד נעשה מעשה : **ואי דלא פעמינו** . העבד לרבו דיון קודם צבאלת כח ראשונה להעיד אכתי כולי דמי עבד צבי שלומי דהא כוליה צבי אפסודי מיניה דאכתי גברא לא מחייב דחי הוה צבי הוה חס' לתמוה אמאי קאמר כל דהו דלגמרי בחין לסושיה : ומודה ומפטר דמודה בקנס פטור וחירות דקן ועין קנחא הוה :

כשעמד בדיון . על החבולות הללו ע"י עדים אחרים צ"ב דאמר ומייבאו להניח העבד וצ"ב דהסאה או דהסאה ליה הוה עבד הפלת את שני וסימא את שני והעמדות בדיון ונתחייבה לי דמי עיט והביא עדים אלף על כך ואתו אחריו ואפכינו ואמרו לא חייבינו צ"ב אלף דמי עין ואומיניו הלכך בין רישא ובין סיפא אדמי עבד לא מחייבי דהא מצ"ד קמא נפק עבד לחירות אלף שהוה חס' לתמוה אמאי קאמר כל דהו דלגמרי בחין לסושיה מביא דין קמא וצ"ב הני למיפטר וה"כ וצ"ב דהא אשומייהו מוקמת ליה דחי לאו הכי כיון דליכא סהדי אפי' דינא קמא כוליה עבד צבי שלומי : **דוקא דרבא** . דהכחשה תחילה הוה חס' מהיבא : **אילימא מרישא** . דמוקי לה בשלש כיתות סוף סוף מן קא חילתהו דחיהו . ערותן כפילה בהכחשה דקמאי הוה חי לחיוביהו אלף ברישא פסקין ויהיב דמי עין בכלל עדות הראשונים ומשום הכי מהניא בהן אורחא דמילתא גבי שנים זוממים הרג ושנים זוממים לא הרג דליתכחשו קמאי ולא קטלינן ליה ולעולם אימא לך כיון דכפיל סהדותיהו לא מהניא בהן הודת הזמק : **מדרישא** . מוכחא בשלש כיתות דקתני "שהרי הרב אומר כן אלמא דלחתי כח אחריתי מקמי דידעו וחמרו איפכא לא הוה ינחא ליה צ"בי דמפקי ליה לעבד לחירות אלף מדסיפא מיתוקמא

17-16 (1)
17-16 (2)
17-16 (3)

17-16 (1)
17-16 (2)

17-16 (1)
17-16 (2)

17-16 (1)
17-16 (2)

אפכינו וצ"ב
17-16 (1)
17-16 (2)

17-16 (1)
17-16 (2)

17-16 (1)
17-16 (2)
17-16 (3)